OGONISTY (*2*) *ai*

Oba o *jasne*.

sg m N ogonisty (*1*). ◊ *f N* ogonistå (*1*).

Sł stp, *Cn*, *Linde brak*.

Przymiotnik od „ogon”; *mający ogon* (*2*) :

1. **[***Od znacz. podstawowego*: Ogonáty et ogoniſty/ caudatus. *Volck* Ooo4v.**]**

2. *Od znacz.* ‘*ogon komety*’ (*1*) :

Wyrażenie: »ogonista gwiazda« (*1*): Aconitae, Kometá/ álbo pozorziſta/ ogoniſta gwiazdá *Mącz* 2d.

3. *Od znacz.* ‘*tren u sukni*’ (*1*) : Tákże bieret/ kornufás/ rąbeczek złoćiſty/ Abo y ten Hiſzpáńſki kozub ogoniſty. *ZbylPrzyg* A3.

Cf **OGONATY**, **OGONIASTY**, **[OGONNY]**, **OGONOWY**

KŁ